

O DUHOVNIŠKEM DNEVU

Zadnja leta se po katoliškem svetu vedno bolj uveljavlja ideja o posebnem duhovniškem dnevu, ki naj bi ga duhovniki proslavili kolikor se da slovesno in v skupnosti z sobrati. Tu pride o poštev vsaj dekanijska duhovščina. Obhajanje tega dneva pa naj ne bi imelo toliko zabaven in prijateljski značaj, ampak naj bi se usmerilo predvsem v duhovno obnovo duhovnikov. Zato naj bi bilo to praznovanje obenem tudi nekakšna duhovna obnova. Za to bi bil potreben poseben voditelj, morda kak redovnik ali duhovnik iz druge dekanijske. Sedaj ko je dovoljena koncelebracija, bi se lahko to praznovanje še prav posebej slovesno obhajalo tudi v navzočnosti vernikov, vsaj pri sveti maši in po možnosti vsako leto v drugi župniji, ali na sam praznik Srca Jezusovega ali nekje časovno v bližini. Razlogov za to je več in vsi so tehtni, najbolj tehten pa je gotovo ta: Gospod Jezus je v svoje ljubeže Srce še prav posebej vklebil duhovnike, saj ga le-ti zastopajo na zemlji. Od nekdanj se je že povdarjalo, da je »sacerdos alter Christus«. In če je to res, potem nam morajo iti besede sv. Leona Velikega še bolj k srcu: »Agnosce, christiane, dignitatem tuam.« Da, agnosce, sacerdos, dignitatem tuam! Zakaj to tako lahko in tako hitro pozabljam? Morda je le preveč varljiva vaba, ki nam veleva, da se je treba ljudem prilagoditi, da jih nase navežeš. Ali ni to le preveč tvegano početje? Prisojstvoval sem pogrebu zelo strogega župnika. Vsi sosedje so se strinjali, da je prestrog. Toda ob odprtem grobu sem videl mnoge farrane jokati. To spoznanje me je naravnost pretreslo. Vem, da sem nekaj podobnega videl le ob grobu duhovnika, ki je v svojem življenju mnogo dobrega stvoril ljudem, ker je bil izurjen v zdravilstvu. Naš ljudski pregovor pravi: »Po duhovniku vera gor, po duhovniku vera dol«. Da se bomo prav razumeli. Ne gre, da bi drug drugega kritizirali ali opozarjali, ampak gre za pošten obračun s samim seboj. Kaj je prav in kaj ni prav, sam ugotovi. Seveda tega ni dovolj samo ugotoviti, kajti to je šele pol uspeha, potrebna je močna, vztrajna volja za realizacijo teh spoznanj. Z močno, neuklonljivo voljo naj vsak sam prelista knjigo svojega življenja in naj v njej popravi, kar se popraviti da.

Predletiti je bilo kot zmeren program takega praznovanja predloženo:

1. Ves mesec junij naj bi brali duhovno branje o duhovništvu, o tem potem premišljevali in proučevali lastno življenje. Obenem naj bi v tem mesecu prebrali obred mašniškega posvečenja.
2. Skrbno opravimo ta mesec duhovno obnovo in naredimo predvsem trdni sklep, da bomo vredno opravljali svoj poklic, spominjajoč se vodila: Sacerdotium in seipsis honorare.
3. Opravimo dolgo spoved, in opravimo posvetitev Srcu Jezusovemu.
4. Darujno, če je le mogoče, intentione primaria, na sam praznik sv. mašo za lastno in svojih sobratov posvečenje.
5. Opravi naj se skupna, jadvna adoracija, kjer je to le mogoče; k tej adoraciji naj se zberejo vsi duhovniki, ponižno naj se zahvalijo Gospodu in mu obljubijo, da mu bodo bolj zvesto služili ter še bolj vestno izpolnjevali svoje obveznosti, ki izvirajo iz mašniškega posvečenja.

Vse to ni nepomembno, kajti s svojim življenjem delamo ne samo zase, ampak tudi za mnoge druge. Če pa slepec slepca vodi? Kristus je dejal, da bosta oba v jamo padla. Ta prilika o slepcih mora v nas vzbuditi prav akutne asociacije na naše duhovniško življenje. Poskusimo danes kaj takega. Z dobrohotno besedo.

Voditelji smo. Mnogi se nas drže, pa čeravno niso vedno slepci, a bojijo se, da bi duhovno oslepeli. Zato nam verujejo in so odvisni od nas. Odgovorni smo zanje. Naša avtoriteta lahko postane zanje usodna, njihove tragedije pa bodo postale naše tragedije. Prav iz tega razloga, ne samo zaradi odpovedi, postane duhovnikovo življenje težko. V Bernanosovem »Dnevniku vaškega župnika« je ta duhovniška tragedija še prav posebej podčrtana.

Voditelji smo. Pa tudi nas drugi vodijo. Tega nikoli ne smemo prezreti. Tudi mi imamo svoje majhne in velike avtoritete: prijatelje, znance, predstojnike, duhovne voditelje in enako misleče. A gorje ti, če si ne izbereš prave. Šel boš za njimi slepo, v zaupanju, a boš bridko razočaran. Preveri, ali si ti izbral prave avtoritete, katerim lahko zaupaš?

Farizeji so bili po Kristusovih besedah slepi voditelji. V dveh stvareh se je zlasti kazala njihova slepota. Ker so z zgledom rušili to, kar so z usti gradili. Človeku pa je dejanje in zgled bližnji kakor beseda. Druga slepota: v božje ideje so vnašali svoje, božjo modrost so hoteli nadomestiti s svojo. Zato so ostali zunaj božjega kraljestva. In tako vsi, ki so njim podobni. Tako slepota se namreč najde tudi med novozaveznimi voditelji. Včasih je reprezentiranje našega krščanstva napačno, zato ljudi odbija, druge pa tak zgled samo potrjuje v napačni krščanski praksi. Na ta način tudi voditelji ustvarjajo slabokrvne kristjane okrog sebe. Lahko bi jim rekli polovični kristjani, zakaj njih srce je vedno razdeljeno. Njih daritev ni nikoli cela in zato so tudi njihova dela tako medla. O Bog, ali sem tudi jaz kriv? Danes tega še ne vem, jutri pa bom morda zvedel!

Tudi mi smo včasih slepi voditelji. Prehitro nas prevzame vsaka novost. Mora pa je pogubna! Pretehtaj, premisli! Odgovoren si! Včasih pa se krčevito držimo starih oblik, kakor da so božje. Pa niso! Tvoje delo, torej, duhovnik, ni lahko. Vedno bolj uvidiš, kako si sam nezadosten. Potrebuješ podpore drugih: plemenitih sobratov in vernikov, svetih duš, trpečih kristjanov, potrebuješ podporo nedolžnih. Zlasti pa potrebuješ njega, ki je dejal: »Brez mene ne morete ničesar stvoriti«. Ali se z njim posvetuješ. Ob tihih večerih pred tabernakljem, v svoji delovni sobi? Te ure so morda bolj primerne kot jutanje, ker je duh v polnem razmahu od opravljenega dnevnega dela. Izberi za to uro, ko bo svoje duhovno delo najbolj intenzivno. Ne bo ti nikoli žal.

VILKO ŠOLINC

LITURGIJA V SLOVENIJI

Slovenski medškofijski liturgični svet (SMLS) je na svoji zadnji seji 19. oktobra v Ljubljani razpravljajal zlasti o organiziranju bodočega dela za prevajanje liturgičnih tekstov. Bliža se namreč čas, ko bodo objavljeni prvi dokončno reformirani obredi, katere bo treba prevesti, ali morda tudi prilagoditi za liturgijo v Sloveniji. Zato